AFACAN

30 No

5 Krş

HAVA TEHLİKESİ VARDIR. UÇAK YARDIMINA BİZDE KOŞALIM

243 — Red, yerde kıvranan ve son soluğunu alan adama bakarak:

— Öldü.. Çok iyi oldu.. Artık kimseye fenalığı dokunmıyacak. Şimdi geri kalan haydutlarla uğraşalım.. dedi. Hızlı bir esinti esiyor, Red'in saçlarını darmadağın ediyordu. Şimdi o da Bay Tekin gibi aklında bir plân kuruyordu.

244 — Bu dakikalarda Bay Tekin karşı dağlara geçm yüksek bir tepeye tırmanıyordu. Sol tarafa gönderdiği Be acaba niçin işaretlerini kesmişti?. Bunu anlamak istiyord Kendi kendine:

— Etrafı buradan daha iyi görebileceğim. Bakalım ileri neler var? Bize ne gibi pusular kurulmuş diyordu..

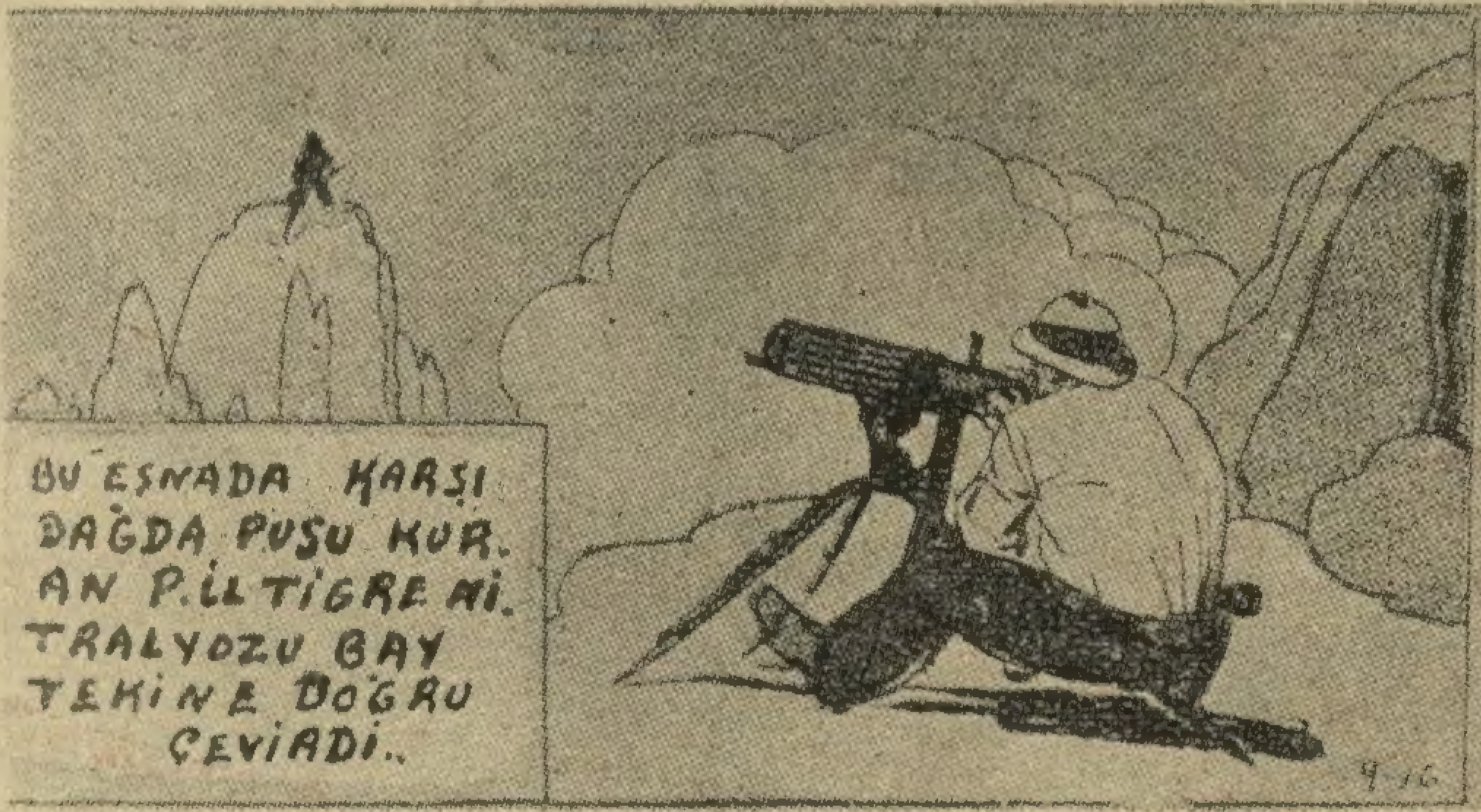

245 — Bu sırada karşı dağda pusu kuran haydutlardan biri yüksek tepenin üstüne Bay Tekinin çıktığını görmüştü. Haydut:

— İşte, tam sırası... Şu Türk delikanlı, şu yaman genç tam hedefimin içinde..

Dedi. Mitralyözünün başına geçti. Wilsonun kardeşi olan ve ona düşmanlık yapmak istiyen Petroil Tiger adındaki bu altın haydudu Bay Tekini nişanladı ve kurşun şeritlerini makineye geçirerek tetiğe doğru parmağını uzattı...

246 — Orman çocuğu Zib ile tanışan ve Bay Tekinin do tu olduğunu söyliyen Wilsonun yeğeni genç kız yanların Nita olduğu halde tabanları yağlamışlar, Bay Tekinin imd dına koşuyorlardı. Zib:

— Nereye koşuyoruz? diye sordu. Genç kız:

— Babamın zavallı amcama kurduğu pusuyu biliyoru Bu pusuya Bay Tekin düşecek, koşalım, diye karşılık ver Zib: Acaba Bay Tekini kurtarabilecek miyiz? diye düşün yordu.

247 — İkisi de birdenbire Bay Tekinle Petroil Tigreyi, genç kızın babasını, karşı karşıya gördüler. Zib:

— İşte.. Baban nerdeyse Bay Tekine ateş etmek üzere.. Dedi. Genç kız:

— Ben babamın yanına gideceğim.. Mitralyözü kullanmasına engel olacağım... Sen de Bay Tekinin yanına koş! dedi ve genç kız Panter Nitayı yanına alarak mitralyözün bulunduğu yere doğru koşmaya başladı.

248 — Kalbinde kardeş duygusu taşımıyan ve kızını sen lerce yanında büyüttüğü öz kardeşi Wilsonun altınlarını alm için haydutluğa çıkan Petroil Tigre, şimdi parmağını teti dokundurmuş ve mitralyöz:

— Trakatakatakataka.. Trak.. diyerek ölüm türküleri söylemeğe başlamıştı. Kurşun şeridi erimeğe başlamış. B Tekin de mitralyözün tam kurşun atımı içine girmişti.

249 — Ancak, mitralyözü daha önceden gören yaman avcı, yiğit Türk genci, eşsiz Bay Tekin:

— Geç kaldın tatar ağası!.. diyerek önündeki kocaman bir kayayı siper alarak arkasına boylu boyunca uzanıverdi. Mitralyözün ölüm saçan kurşunları şimdi kayalara çarpıyor, küçük küçük taş parçaları kopartarak havaya fırlatıyordu. Bay Tekin:

— Tam sırasında bu taşın yanına gelmişim.. Yoksa şimdi bu kurşunlarla öteki dünyayı boylamış olacağım, diye düşündü.

250 — Kurşun şeridi bitiyordu ki genç kızın önünden ayrılan Panter Nita, bir kara şimşek gibi 15 adım ileriden bu vicdansız, kara ruhlu adamın üstüne atıldı. Kendini korumak isteyen ihtiyar, elini mitralyözden ayırdı. Yırtıcı hayvanın kızıl dilini, keskin dişlerini görünce ne yapacağını şaşırdı. Silâhına bile sarılmaya meydan kalmadı. Hiç beklemediği bir şey, bir Panter nasıl da karşısına çıkmış, işini yarıda bırakmıştı?

251 — Genç kızın katil babası, kardeş düşmanı, yerinden kalkarak gerilemeğe başladı. Panterden kurtulmak, onun keskin dişlerine yem olmak istemiyordu. Yanında kocaman bir karabinası vardı. Kendini kurtarmak için sağ tarafına hızlı bir el attı. Karabinanın kabzasını avuçlarile kavradı. Fakat biraz gerileyen Panter Nita, ağzını daha korkunç açmış, kuyruğunu havada daha kızgın kızgın sallamaya başlamıştı.

252 — Onun karabinasına el attığını gören Nita gerilemesinden aldığı kuvvetle şimdi bir ok gibi yerinden fırlıyarak adamın üstüne atıldı, Bay Tekini öldürmek istiyen katil cezasını bulacaktı. O da bir şimşek hızile geriye çekilmek istedi. Ancak arkası uçurumdu ve arka ayağı boşluğa değince:

— Güüüüm... ederek aşağı doğru yuvarlanmaya başladı. Elinden karabinası, başından şapkası uçtu. Nita kayalığın kenarına gelmiş, onun düşmesine bakıyordu.

253 — Bay Tekin taşların arkasından, şimdi, onla biteni seyrediyordu:

— Büyük Tanrım, dedi, Zib'in Panteri imdadıma yetişti. Bu orman çocuğunun iyiliğini hiç bir zaman unutamam. Eyvah... Mitralyözü kullanan adam:

— Düşüyor...

— Düşüyor...

— Düşüyor, yuvarlandı...

254 — Az sonra bu kayalara doğru ilerliyen Bay Tekin yukarı doğru tırmandı. Tam tepeye gelince Zib elini uzatarak onu yukarı doğru çekti. Bay Tekin heyecanla:

— Zib senin panterin benim hayatımı kurtardı. Fakat böyle yapmıyacaktın. Bu adamın burada pusu kurduğunu nasıl öğrendin?..

— Nasıl mı?. Ölen adamın kızından!.. Senin hayatın tehlikededir diye o bana haber verdi. Ben de panterimle yetiştim.

Bu sırada genç kız babasının ölümünden doğan bir acile taşın üstüne oturmuş, ağlayıp duruyordu. — Daha var —

BÜYÜK YOLCULUK, 1001 OLANBİTEN ÖTKÜNCÜ

Yazan : *SEZAİ ATİLLÂ*

Dördüncü Parça

Bu Roman

Hint illerinin içyüzünü anlatır.

Komutan tatlı bir sesle:

— Çok yanılıyor, çok aldanıyorsunuz! dedi. Biz gün batısı taraflarındaki uzak memleketlerden buraya kadar Batta kabilesini görüp tanımak ve onlara konuk olmak için geldik. Kendi memleketimize döndüğümüz zaman oradaki kardeşlerimize, arkadaşlarımıza Battaların konuklarını nasıl ağırladıklarını anlatacağız. Onlara Batta erkeklerinin bahadırlığını, kadınlarının kibarlığını söyliyeceğiz. Sumatra bütün acun yüzündeki adaların uçmağıdır (cennetidir). Battalar da bu adanın en değerli yiğitleri, en değerli kabilesidir anladınız mı?

Komutanın koltuk veren bu sözleri akılsız vahşiyi adamakıllı yumuşatmıştı. Şimdi hepsi de çıplak vücutlerini sarsa sarsa gülüyorlardı.

Büyükleri olduğu anlaşılan vahşi yılışarak:

— Ancak bizim panteri öldürdünüz! dedi, ve aldığı biçimle bunlardan bir para yahut armağan kopartmak istediğini anlattı.

— Fakat size bunun karşılığını vereceğiz!..

— İyi öyle ise, ardımız sıra gelin!!

Kısa bir yürüyüşten sonra bir köyün çevresi belirmeğe başladı. Köyün etrafı dalga dalga çamurlarla çevrelenmiş, pirinç tarlalarile doluydu. Bu tarlalar hurmalıkta birleşerek uzayıp gidiyorlardı.

Son kabilenin arkasında yüksek bir toprak duvar görünüyordu. İki taraflı kara dikenlerle aşılmaz bir hale getirilmiş olan bu duvarda pirinç tarlalarına doğru açılan küçük bir kapı vardı.

Yerliler buraya gelince durdular. İçlerinden birisi:

— Yabancılar, siz burada bekliyeceksiniz! dedi.

Aradan bir zaman geçtikten sonra duvarın arkasındaki tahta evin kapısı açıldı. Bütün yerliler ayağa kalkarak birbirlerinden ayrıldı. Bir saygı kılığı takındılar. İki adam da merdivenlerden aşağı inmeğe başladı. Bu adam başbuğdu. Çok ta şaşılacak bir yapısı vardı. Kendisine lüzumundan fazla bir değer verdirmek için olacak ki gelenleri epeyce beklettikten sonra görünebilmişti.

Köyün başbuğunun kafasında eski, rengi solmuş bir silindir şapka vardı. Koyu esmer gövdesini bir gömlek gözden saklıyordu. Belinde Hindistan cevizi liflerinden yapılmış bir kemere eski ve çok paslı bir şövalye kılıcı asılıydı. Bu kılıcın kını da yoktu.

Gömleğinin göğsündeki yarıktan dışarıya çıkmış küçük bir maymun başı görünüyordu. Bu hayvan olsa olsa raca hazretlerinin sevdiği bir hayvan olacaktı. Gelenlere bakarak:

— Ben raca «Tapiang» ım! Bu bastığınız topraklar, ciğerlerinize çekerek teneffüs ettiğiniz bu hava benim öz malımdır!! dedi.

Mülâzim Barrovun yüzünde anlatılmaz bir ciddiyet vardı:

—Sizi selâmlarım Raca hazretleri! dedi ve yalnız kendi namıma değil, yol arkadaşlarımın da namına değil, seni daha ziyade İngiltere kraliçesi hazretleri namına selâmlarım! Sumatraya kadar yalnız size bunları söylemek için geldim!

Karşısında duran adam avurtlarını şişirerek keyifli keyifli güldü. Bu gülüşün zorundan başındaki silindir şapka rüzgâra tutulmuş kavak gibi sallanıyordu:

— İngiltere kraliçesi çok değerli bir bayandır! dedi. Ona benim en candan selâmlarımı götürünüz! Söyle bakalım bana yabancı... He He Hım... Sizin oralarda Raca Tapiangdan bahsedildiğini kraliçe duydu mu? Benimle görüşmek istiyor mu dersiniz?

Komutanın yüzü gittikçe daha ciddî bir kılığa giriyordu:

— Sizi ve memleketinizi... Tanımak istiyor! İşte Sumatraya gelişimizin sebebi de sadece budur. Fakat Raca hazretleri kraliçemizden armağan olarak size ne getirdiğimizi hiç sormuyorsunuz? dedi. Bunu söylerken komutanın sesinde:

— Bayağı ayıp ettin! Der gibi bir mâna vardı.

Yerli başbuğ dudaklarını şaklatarak:

— Hediye?! Hediye mi!? Çabuk ver bakayım yabancı!! Diye homurdandı.

Komutan hemen deniz neferlerinden birisine işaret ederek çağırdı. Neferin omuzundaki tüfeği indirerek racaya uzattı. Sonra da meşin yol çantasından, fil dişi üzerine kakı ile yapılmış kenarı altın çerçeveli bir resim çıkarttı. Bunun yanına bir çok ta para ekliyerek hepsini birden racaya verdi ve:

— Raca Tapiang! dedi. Kraliçe bu armağanları sana benimle gönderdi. Silâhla düşmanını öldüreceğini, paralarla da gönlünün çektiği şeyi alacağını umarım. Kraliçenin resmini elbette evinin en güzel bir yerine asarsın!!

Yerli evet! der gibi iğildi.

Mülâzim:

— Fakat Raca! diye sözünü anlatmağa koyuldu. Kraliçe bütün bunlara karşılık senden bir şey bekliyor. Burada biraz kalarak memleketinizi ve milletinizi yakından görmekliğimize müsaade edeceksin!

— Anladım, anladım, anladım! Vurabilirsiniz, tutabilirsiniz, öldürebilirsiniz, ne isterseniz, ne bulursanız hepsini alıp götürebilirsiniz!!

— Güzel! Bir de burada işimiz bittikten sonra bizi ilk racanın ülkesine götürerek orada da kalmamıza yardım edeceksin!

— Evet! Evet! Arkadaşız artık! Tapiang size kardeş olduğunu söylüyor, evet! Evet!!

Topiang dört çevresini göstererek elile

Ertesi gün kadınlar tahta dibeklerin içindeki pirinci taşlarla döğerek gündelik ekmeklerini anıklıyorlardı.

kralvari bir işaret yaptı, ve sözünü bitirdi. Bizim yolcuların çoktandır hasretini çektikeri saat gelmiş çatmıştı. Bu yorgun adamlar susuzluklarını gidermeğe ve para karşılığı olarak dilediklerini almağa derman bulmuşlar demekti. Bunun üzerine köye girerek Tapiangın kendilerine gösterdiği eve gittiler. Topiang, bunlara istedikleri kadar yiyecek ve içecek verilmesi için sağa sola buyruklar saldıktan sonra kendi tahta kulübesine dönerek Hollandalı tüccarlardan bakır paralara ve meyvalara karşılık olarak aldığı bir testi rakıyı bir çekişte boşalttı. Alabildiğine sersemliyerek devlet işlerinden yorulmuş gibi yere yuvarlandı. Uzun ve horultulu bir uyku kestirmeğe koyuldu. Bu sırada köleleri evine ve mallarına bekçilik ediyorlardı.

Doğan, tembel tembel sağa sola dolaşan Libu adındaki bir çocuğa bir kaç tane bakır para vererek hemen bunun gönlünü almış ve bu yüzden köyün görünmeğe değer her yerini gezip görmeğe koyulmuştu.

Libu:

— Paramız kalmazsa diyordu. Uzun zaman çalışmağa mecbur kalırız. Burada gördüğün Malai'ler ve Çinliler boş boşuna gelmezler buralara.

— Ne yaparsınız, ne iş tutarsınız?!

— Kâfur, biber ve yaban meyvaları toplarız.

— Yakında bayramınız var mı?

Bata kabilesinin bu dangalak çocuğu Libu çubuğunu ağzından çıkartarak başını salladı:

— Yarın Hindistan cevizi toplanmağa başlanacak! Hım! Hım! dedi.

— Peki Libu sen parayı ne yapacaksın?!

Libunun gözleri kıvılcımlanmaya başladı.

— Zar oynıyacağım.

Libu bütün kaybettiklerini yeniden kazanacak, zengin Rehambonun Libudan aldıklarını geriye alacağım. Rehambo parasını kaybeder de Libunun kölesi olursa onu canı çıkıncıya kadar döğeceğim.

Doğanla Alp, Battanın bu sözü üzerine uzun boylu düşünceye daldılar.

Ertesi gün güneşin ilk ışıkları belirirken bütün köy ayaklandı. Beyazlar tatlı uykularından uyandılar. Kadınlar tahta dibeklerin içindeki pirinci taşlarla döğerek günlük ekmeklerini anıklıyorlar, ateş yakıyorlar, çığlık çığlığa konuşuyor, kazıklar üstüne kurulmuş olan kulübelerinden boş çuvalları sürükliyerek dışarıya çıkartıyorlardı. Bundan başka köyde çok olan maymunlardan bir kaç tanesi seçilerek, ayrılıyor; boyunlarına ip bağlanıyordu.

Bir çağ sonra görülmemiş bir şeyler oldu. Çekik gözlü, uzun saçlı, Çinliler geniş entariler, kayık biçiminde kunduralarla göründüler. Başlarında bir de başı sarıklı kalın dudaklı bir Malaili vardı. Bunlar bölüm bölüm geliyorlardı. Her bölümde omuzlarında sırıklara takılmış rakı fıçıları taşıyan bir çok hammallar da vardı.

Bütün bu tüccarlar beyazların yattıkları binanın yakınında toplandılar. Şark âdeti üzerine bağdaş kurarak yerlere oturdular. Cıgara içiyor, mallarını göstermeğe bir lüzum görmiyerek müşteri bekliyorlardı.

Doğan:

— Bahse girişirim! dedi. Bütün Hindistan cevizi dağları bugün şu pis şeylere karşılık olarak bu adamların eline geçecek. Bu tüccarlar bunun için buraya geldiler.

Bizim iki arkadaş kalkarak doğruca meyvalıklara yollandılar. Ağaçlardan, binlerce ve binlerce Hindistan cevizi sarkıyor. Sabah güneşi bu göz alıcı bakanağı altın yaldızlı ışıklarile süslüyordu. İnsanlar ve hayvanlar sevinç içinde dolaşıp duruyorlardı.

— Daha var —

292 — Mısırın genç prensi artık genç bir delikanlı olunca kendisine bütün Mısır papazları büyük saygı göstermeğe başlamışlardı. Önünde yerlere kadar iğiliyorlardı. Çünkü onun kutsal hayvanlarla olan dostluğu pek ilerideydi. Böyle bir kimseye saygı göstermek gerekti.

293 — Tarzan meydana çıkınca iş çatallaşmıştı. Dünyada yalnız kendi prenslerinin hayvan dostu olduğunu sanan Mısır papazları, Tarzanın da hayvanlarla çok iyi bir dost, bir arkadaş olduğunu, kendisine hayvanların saygı gösterdiklerini görünce şaşırıp kaldılar.

294 — Öte yanda, baş papaz hâlâ kapakları açarak Mısır dinine söz atanların nasıl işkence, azap içinde bırakıldıklarını Tarzana gösteriyor, Tarzan ellerini biribirine bağlamış bir durumla bu zavallılara bakıyor, sesini bile çıkarmıyordu.

295 — Mahpuslar Tarzana gösterildikten sonra kendisini muhakeme etmek için bütün Mısır papazlarının toplandığı bir mahkemenin karşısına çıkardılar. Tarzan ses çıkarmıyordu. Papazlar bir masanın üstüne oturmuşlardı. Arkalarında büyük bir kutsal timsah resmi vardı. Yanına (Hiyeroğlif) yazısile bir takım sözler kazınmıştı. Baş papaz eline yanan bir çubuk aldı. Bunu havada savurmaya başladı. Bunun sebebi, kötü ruhların mahkeme salonundan defolup gitmesi içindi. Tarzan da, papazlar da büyük bir heyecan içindeydiler.

296 — Papazlar kendi aralarında epey konuştuktan sonra şu hükmü verdiler:

— Bu adam mademki hayvanların dostudur. O halde bu dostluğu ispat etsin. Timsahlarla dolu nehri yüzerek geçsin..

297 — Ertesi günü, güneş daha henüz ufuklardan yükselirken bir borazan neferi eline kocaman bir boru alarak büyük günü ilân ediyordu. Tarzan timsahlarla dolu nehri geçecek, yırtıcı hayvanların dostu olup olmadığını ispat etmiş olacaktı.

298 — Şenlik vaktinden bir çok saatler önce sokaklar baştan başa halk kalabalığile dolmuştu. Buraya gelen herkes Tarzanı merak ediyorlar, kutsal timsahlara yem mi olacak, yoksa onların hakikî bir dostu olduğunu ispat mı edecek diye meraklanıyorlardı.

299 — En sonunda Firavunun saray kapıları açıldı. Birbiri arkası sıra borazancılar ve trampetçiler çıkmaya başladılar. Bir Mısır marşı çalınıyor, bu şenlik gününe bu marş daha başka bir büyüklük, daha başka bir çalım veriyordu.

300 — Borazancıların arkasından sarayın en güzel dansözleri çıkmıştı. Mızıkalar çaldıkça onlar bu güzel havalarla yolda hem yürüyor, hem de ince tüllerini uçurarak oynuyorardı. Ellerini bileklerinden kıvırıp yukarı kaldırıyorlar, kimi başını geriye atıyor, bir cümbüş, bir bayramdır gidiyordu.

301 — Dans eden kızlardan sonra da (Şar) denilen iki tekerlekli zafer arabaları içinde zenginler geliyordu. Bunların arkasında başında çelik başlıklar, ellerinde mızraklar olan askerler yol alıyorlardı. Bayraklar dalgalanıyor, atların kişneme sesleri ortalığa karışıyor, nal sesleri arabaların tekerlek sesleri içinde yükseliyor, anlatılmaz bir ordu Nil nehrine doğru yol alıyordu.

Atlar öyle güzel, öyle harp atları idi ki yürüyüşlerinde bir büyüklük, duruşlarında bir kurum, bakışlarında bir özkanlık okunuyordu.

302 — Daha arkada sarayın eceleri, gözde kadınları öküzlerin çektiği süslü arabaların ve büyük fillerin üstüne konmuş sedirler üstünde geliyor, arkalarında kara suratlı zenci cellâtlar nöbet bekliyordu. Cellâdın yanında bir kız çalgı çalıyor, eceyi eğlendiriyordu. Arabaların iki tarafında sıra olmuş askerler vardı.

303 — Bunlardan sonra papazlar geliyordu. Papazlar, ne öküz arabalarına, ne de fil üstlerine binmişlerdi. Onlar dört Mısır delikanlısının omuzladıkları tahtıravanların üstüne konmuş omağ (taht) larına oturmuşlar, bir heykel gibi kurulmuşlar, gidiyorlardı. Bu ne dehşetli, bu ne görülmeğe değer bir şenlik alayı idi.

304 — Şimdi sıra Jan Kursiyenin sevgilisi prenses Nikotrise gelmişti. Bu genç kız da sarayın merdivenlerinden sahile indi. Arkasında genç kızlar kendisine yelpaze tutuyorlar, diğer bir Mısırlı elinden tutarak onu kayığa çekiyordu. Jan Kursiye de Nikotrisin yanındaydı.

305 — Ve bütün bu alayın en arkasında da Prens Tout-amkon, yırtıcı hayvanların dostu olan saray delikanlısı geliyordu. O bir arabanın üstünde, arslan başlı dört mermer direğin üstüne oturtulmuş bir omağın içine yerleşmişti. Panteri de yanında idi. Onun da yanında genç kızlar çalgı çalıyorlardı.

306 — Ve bu alayın en sonunda da maymunlar kralı Tarzan mızraklı muhafızların önünde götürülüyordu. Maymun dostu, hiç umursamıyor, korkmuyor, ilerliyordu. İşte bütün şenlikler, alaylar onun için yapılıyordu. Tarzan, yırtıcı hayvanların bile dostu olduğunu göstermek için nehiri yüzerek geçecekti.

307 — Öyle bir nehir ki içi vıcık vıcık timsah dolu idi. Öyle bir nehir ki insan eti için timsahları ağızlarını açmış bekleşiyorlardı. Öyle bir nehir ki Tarzan ya timsahlara yem olacak, ya keskin aklı, parlak fikrile kendisini kurtaracaktı. Keskin dişler bakınız onu böyle bekliyordu.

— Daha var —

Keloğlan Düny

Başından geçenleri bütün çocukların kahkahadan kırıla kırıla okudukla

— Yeloğlan! dedi. Sen yaman adamsin, ben bilirim sen de beni bilirsin. Bu kiza gelincaz o bilmez derisen ki ben Tüney deyilim, Yeloğlanım! Kiz bir Yeloğlanlan babasini aramaya yitmeğe korkacak. Kiz korkuncaz adamlari da korkacak , adamlari korkuncaz ben de korkacağim!.

— Se nediye korkuyorsun?. Hani bana güveniyordun?.

— Doğrusu ben senin aklinde yüvenirim. Boksörlüğüne pek aklim ermez.

— Korkak!...

— Ne korkakliği!.. Sen boksör misin?.

— Değilim ama seni bir yumrukta deviririm.

— Sen beni deyil, önüne çikacak filleri, timsahlari, arslanlari devir!..

Böylelikle bu kötü sözlerden sonra ben de asıl adımı Zehraya söylemekten vazgeçtim.

Mısıra gelir gelmez, Zehra ağlıyan uşakların göz yaşlarına, bizim Abrahamın korkusuna bakmadan, iki büyük motör tutarak kırk ta yerli uşakla birlikte Nil nehri üzerinden babasının çiftliğine doğru yollandı.

Yalnız bir kere bana sorudu:

— Siz de korkuyor musunuz, Mister Tüney!.

Ben hiç düşünmeden karşılık verdim:

— Hayır!...

— Ben de yalnız size güveniyorum.

Bu sorguyu biraz sonra ben de Abrahama sordum:

— Korkuyor musun Abraham?.

— Hem de çok!.

— Gelme öyleise!.

— Hem korkacayiz, hem de yeleceyiz!.

— O da neden sanki?.

— Seninlen yezersm içinme bir yenişlik yeliyor, sinema yörmüş yibi oluyorum, korkuyorum amma sen sonunda bezi kurtariyorsun.

— Bana bu ne kadar güvenmek!.

— Yüvenmek mi?. Ben sana yüvenecek kadar budalamiyim be?.

— Peki ya kime güvniyorsun?.

— Başina!.

Hayretimden ağzım açık kaldı:

— Başıma mı?. Benim başımda ne var?.

— Daha ne olacak, uyuz böcekleri var, Yeloğlanlarin başi ugurludur, ben sana deyil, yel başa yüveniyorum!.

Abrahamın daha bu söz ağzından bitmeden kaçmak istemesine rağmen ardına öyle bir tekme yapıştırdım ki olduğu yere bir kere döndü, atıldım bir kaç ta sille indirecektim. Fakat Tanrı yardım etti de elimden aldılar.

Vay hınzır çıfıt vay, gördünüz mü benimle nasıl alay ediyor?.. Ama alacağı olsun onun!..

Bugün çok garip, fakat gerip ol kadar da koltuklarımı kabartan b gördüm.

Bizim uşakların başında Zehranın basının çok sadık bir adamı bulunu du. Adı Abdülkadirdi.

Abdülkadir her nedense beni de ço vivermişti. Sıcaktan çok bulanır da ğın bir köşesine büzülürsem gelir ya sokulur İngilizce bilmediğinden ban şeyler anlatmağa çalışır, gülüşürdük.

Bugün ben de ona bir yarenlik olsu ye baş taraftaki anbara indim. Orad tıyordu. Beni görünce doğruldu:

— Faddal ya havace! dedi. [*] lâm verdi.

Birdenbire gözlerim bir yere d kaldı. Bu duvarda asılmış bir Türk rağı idi.

Abdülkadir benim oraya baktığım rünce beyaz dişlerini göstererek:

— Bayrak! dedi.

Bilmem nasıl oldu kendimi tutama Türkçe olarak:

— Bizim bayrak burada ne arı dedim.

Bu sözüm Abdülkadiri o kadar şa ki , Nil nehrindeki timsahlar konuşmu sa bile bu kadar şaşalamazdı.

[*] *Araplar hattâ bizim Cenup leri Hiristiyanlara havace derler.*

Çizen: ORHAN DOLON

AFACAN DÜNYAYI

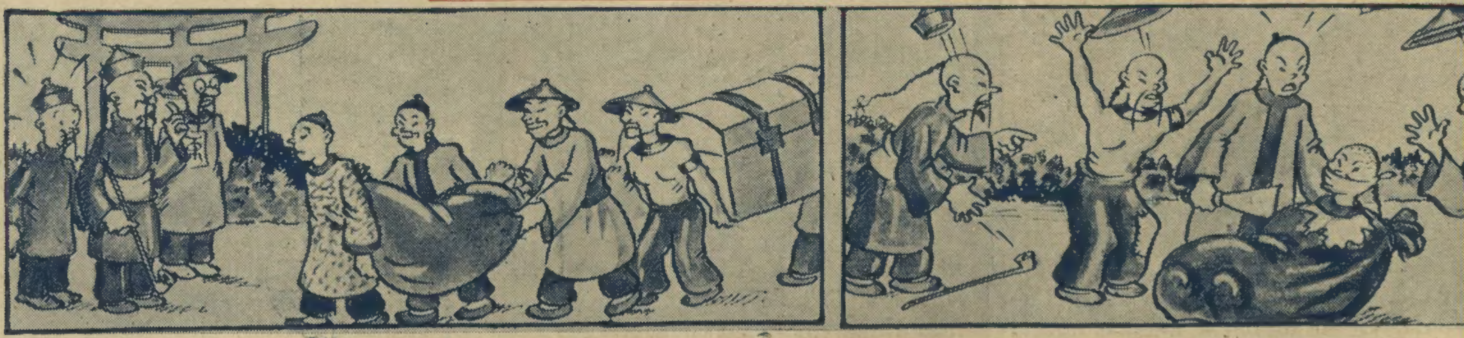

165 — Şarbayın adamları gemiye koşarak afyon çuvallarını getiriyorlar diye Afacanla Topuzun gemicileri doldurdukları çuval ve sandıkları getirmişlerdi. Şarbay çuvalları görünce çok sevindi. Ancak, bizim Afacanla Bilgin şaşırmışlardı. Ağızlarını bıçak bile açmıyordu. Şimdi bütün foyaları meydana çıkacaktı. Afacanın beyninde şimşekler çakıyordu. Bilginin yapma bıyıkları burnundan aşağıya doğru sarkmağa başlamıştı.

166— Şarbay:

— Çuvalları açın! diye buyruk ce çuvala bir satır vuruldu. Ancak, den ağzı bağlı biri çıkınca hepsi şa kaldılar.

...n Şampiyonu

...oğlan'ın yeni bir romanı. *Yazan : Aptullah Ziya KOZANOĞLU*

— Bu bayrak Türk bayrağı ya seydi! dedi. Fakat siz İngiliz değil misiniz?.

Abdülkadir çok iyi Türkçe biliyordu.

— Hayır dedim. Ben Türküm!..

Zavallı adam birdenbire atıldı ayaklarıma kapanmak isterken kaldırdım:

— Siz Türk... Siz Müslüman... Allâhülâlem içime doğmuştu!... diye kekeledi. Sevincinden gözleri yaşarmıştı.

Kendisinden Türk olduğumu Zehraya ve adamlarına söylememesini diledim.

— Emir sizindir ya seydi!. Benim kalbim ferahlandı. Artık başkası bilmese de olur, dedi.

Tekrar merakla sordum:

— Bayrağı söylemedin?.

— Efendina!. Bizim gideceğimiz çiftliklerdeki yerliler ilkönce Türk bayrağını görmüşler, öğrenmişlerdir. Hepsi de Müslümandır. Bir kervanın başında bu bayrağı görürlerse ürkerler ve ona dokunmazlar. İngilizler ve yabancı milletler de kervanlarının başına Türk bayrağını çekmeden yerliler arasına giremezler, dedi.

Gözlerim doldu. Senelerce evvel bizim olan bu yerlerde yabancıların hâlâ bizim bayrağımızı çekmeden dolaşamamaları doğrusu koltuklarımı kabarttı, hemen koştum. Kırmızı bayrağımızı üç kere öpüp başıma koydum.

O zaman Abdülkadir yaklaştı:

— Şimdi Türk olduğunuza daha çok iman ettim, dedi. Ben Mısır Türklerin iken de efendinin yanında idim. Türkler bayraklarını çok severler ve korurlar. Onların bu sevgisidir ki bayrağınızı böyle ta Afrikanın içlerinde yerli vahşilrin arasında bile hâlâ ünile bakılıyor. Hiç bir vahşi ak aylı kırmızı sancağa el kaldıramaz.

Bu sırada Abrahamın sesi yukarıdan duyuldu:

— Yeloğlan yel de karada çikalim, kavun toplayalim.

Bu sıcak memlekette kavun bulunacağına aklım kesmemekle beraber güverteye fırladım.

Abraham bütün dileğine rağmen sıcağa dayanamamış güzelim Frakını çıkararak arkasına ince bir gömlekle pamuk pantolon giymişti. Başında da ta kulaklarına kadar geçen bir hasır şapka vardı. Zehra da güvertede idi. Abdülkadir eline bir tüfenk alarak karaya sıçradı.

Ben de dalları kesmek i;in bir balta alarak öne geçtim. Abraham ta ilk bakışta tohuma kaçmış salatalığa benziyen kocaman kavunları görünce anafor mal diye hepsini kaldırıp götürmek istedi. Gürültü ve şamata ile kavunları, koparmağa başladı. Fakat bu gürültü az kalsın hepimizin hayatına mal oluyordu.

Bir su öküzü bataklığa yatmış dinleniyordu ki Abrahamın bir ölüyü bile mezarından dışarı fırlatacak kadar göklere çıkan şamatası hayvanı ürkütmüş olacak ki önümüzde birdenbire:

— Harr!... diye tuhaf ve korkunç bir sesle birlikte kocaman bir öküz belirdi. Bu öküz daha çok bizim mandalar benziyordu ama!. Boyu daha uzun, boynuzları daha sivri idi.

Sonradan öğrendik, bu su öküzleri bir kaplandan bile yılmazlarmış.

Abraham yabani öküzün homurdanarak üzerine geldiğini görünce:

— Aman allâhimsen bizin canisini bağişla;. diye öyle acıklı bir nara attı ki doğrusu yüreğim sızladı.

Bir çağda bütün uşaklar korkudan çil yavrusu gibi dağıldıklarından korkunç hayvanın karşısında bir ben, bir de Abdülkadir kaldı. Fakat biçare adam daha tüfeğini doğrutmağa kalmadan hayvan başile onun karnına öyle müthiş bir vuruş yaptı ki, olduğu yere bir takla atarak yere kapaklandı.

Hayvan bununla hırsını alamamış olduğundan tekrar ayaklarile yeri deşeliyerek solumağa başladı. İkinci bir atılışta yerde yatan Abdülkadiri parça parça edecekti.

— Daha var —

...DOLAŞIYOR

(GEÇEN SAYILARIN ÖZÜ)

Afacan, Topuz ve arkadaşları Bilgin, Çinli kıyafetine girerek İlbayın evine misafir olmuşlardı.

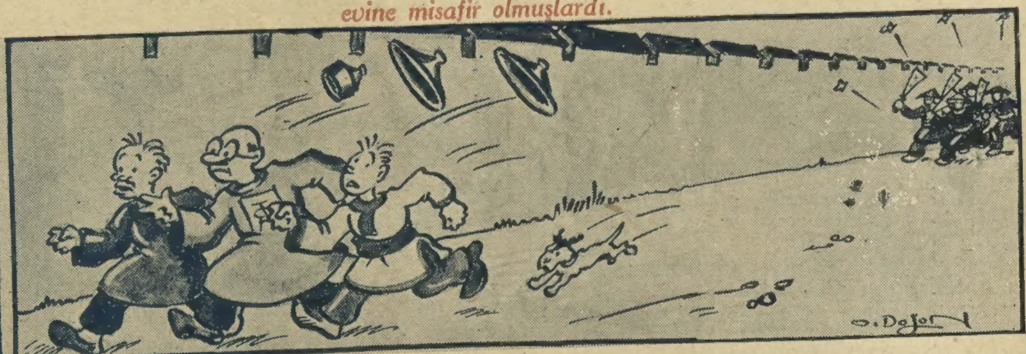

167 — Şarbay bu korsanı tanıdı. Ağzından tıkaçı çıkarılan korsan olan bitenleri başlarından bütün geçenleri olduğu gibi anlattılar. Topuz da, Bilgin de, Afacan hapı yutmuşlardı.

168 — Kurtulmayı kaşmakta buldular. Tabanları yağladılar:

— Bir...

— İki...

— Üç! diyerek kaçmağa başladılar.

Onlar koşuyor, Çinliler ellerinde satırları ile onları durmadan kovalıyorlardı. Yalnız afyon çekmiş olduklarından acaba bizimkilere yetişecekler miydi?.

— Bitmedi —

ÇORBA KÂSESİ

BİR PERDELİK KOMEDİ

(OYNIYANLAR)

AYTEN : 11 *yaşında* BAYAN MELÂHAT : Aytenin annesi BAY TURGUT : Antikacı

(Büyük bir köy odası. Yemek sofrası, mutfak hep bu odadadır. Sağda geniş bir ocak. Ortada bir ceviz masa. Eski biçim bir asma saat. Bir kaç tahta iskemle. Karşıda sokağa bakan iki büyük pencere. Sağda ve solda iki kapı. Vakit akşamdır. Güneş batmak üzere iken karşıki dağların eteklerinde mavi bir sis görünmektedir. Perde açılınca Bayan Melâhatin akşam yemeği hazırladığı görülür.)

BİRİNCİ DURUŞ

(Bayan Melâhat yalnızdır.)

Bayan Melâhat — İşte güneş batmak üzere, uzakta kuzular meliyerek ağıllarına dönüyorlar. Acaba saat kaç? (*Asma saate doğru göz atar.*) Altı buçuk. Bugün Ayten geç kaldı. Ama hakkı var. Onu okuldan çıkar çıkmaz bir kaç işin ardına yollamıştım. Uslu bir kızdır doğrusu!. Her gün okula gidip gelmek için bir saatlik yol yürüyor. Bu yürüyüş yaşına göre çok! Ancak, o biraz çalışkan ve büyük kızlar gibi akıllıdır da... (*Bir aralık susar.*)

Şansımız da yok canım. Kızcağızımın babasının üç ay önce ayağı kırıldı, bütün bahar çalışamadı. Hastahanede yatıyor. Doktorlar ayağının iyileşmesi için uzun bir zaman lâzım olduğunu söylüyorlar. Bahçemizde de hiç bir şey kalmadı. İneğimiz öldü. Bütün bahtsızlıklar bir araya geldi. (*Gözlerinden yaş gelir.*) Borçlar da gittikçe yükseliyor. Yalnız, Aytenin bu hallerden hiç haberi yok. Hem ona söylemek neye yarar ki?..

Bu onu kederlendirecek ve belki de ağlatacaktır. Zavallı yavrucuk bu yaşta keder nedir bilmemeli.

(*Bu sırada uzaktan bir türkü işitilir. Türkü, gitgide sona eren günün sessizliği içinde daha güzelleşir.*)

Ah! İşte Ayten çabucak gidip geldi. (*Türkü daha güzel duyulur:*)

Çok eskiden bir köyde
Yaramaz bir kız varmış!.
Her şeyle alay eder,
Sanki belâ ararmış!..

***

Ormanda geziyorken
Bir kurtla karşılaşmış..
Kurdu görünce birden
Korkudan şaşkınlaşmış!..

(*Türkü bitince Ayten sevinçle içeri dalar. Çantasını masanın üstüne atar, annesinin boynuna atılır, öpmeğe başlar.*)

İKİNCİ DURUŞ

Bayan Melâhat ve Ayten

Ayten — Tünaydın anneciğim. Nasıl iyi bir gün geçirdin ya?..

Annesi — Evet kızım. Ya sen?..

Ayten — Çok iyiyim, hem de çok sevinçliyim, Arkadaşım Leylâ bana yeni bir türkü öğretti. Demin söylediğim türkü bu idi. Beğendin mi?..

Annesi — Çok hoştu, beğendim ya..

Ayten — Yalnız, sen iki parçasını duydun.. Üçüncü parçasını da söyliyeyim mi?.

Annesi — Nasıl istersen yavrum..

...(*Ayten türküye devam eder*)

Korkunç kurt ağız açar,
Kızı kaparak kaçar!.
Götürür orman içine,
Yer de bakar keyfine!..

Annesi — Görüyor musun, yaramaz kızların sonu ne imiş?.

Ayten — Evet, sevgili anneciğim. Yaramaz kız cezasını buldu. Ancak ben usluyum anne ve babamın sözlerine itaat eden bir kızım. Öyle değil mi?.

Annesi — Evet kızım.. Şimdi sen çorbaya bak, ben de koyunlara yemek vermeğe gidiyorum.

Ayten — Peki anneciğim. Hem de yarınki ders ödevlerimi yaparım.

Annesi — Korbayı unutma. (*Çıkar*)

ÜÇÜNCÜ DURUŞ

Ayten yalnızdır

(*Bir iskemle ile masaya yaklaşır, çantasından defter ve kalemlerini çıkarır.*) Şimdi ödev olarak bir türkçe ile bir hesap meselesi var. Önce hesaptan başlamalı. (*Hızlı sesle okur.*) Bir köylü yumurtalarını satmak için çarşıya götürüyor. İki sepet yumurtadan birisini satmak istiyor.

(*Birdenbire kapının vurulması hesabı yarıda bırakır. Kalkar, kapıyı açar. Kapının eşiğinde saçı, sakalı ak bir ihtiyar adam durmaktadır. Yüzü sevimlidir, elbisesile ayakkabıları tozlanmıştır. Bu, antikacı Turguttur.*)

DÖRDÜNCÜ DURUŞ

Antikacı, Ayten

Turgut — (*Hafif bir gülümseyişle*) Bir dakika için içeri girebilir miyim?.

Ayten — Buyrun!.. (*Antikacı içeri girer, Ayten bir iskemle uzatır.*)

Turgut — Çok teşekkür ederim küçük. Öğledenberi yürüyorum, yürüyorum. Bir türlü gideceğim yere varamadım. Yürük Ali köyü buradan çok uzak mı?.

Ayten — Şöyle böyle bir saat sürer.

Antikacı — Bir saat mi?. Tanrım, beni bu ihtiyar bacaklarımla oraya kadar imkânı yok götüremez. Hem de yemek yemedim. Nasıl gidebileceğim?.

(*Gülmeğe başlar.*)

Ayten — İsterseniz burada biraz dinleniniz.

Antikacı — Şüphesiz, teşekkür ederim.

Ayten — (*Yavaş bir sesle*) ve.. yemeğe de.. kalabilirsiniz... Annem darılmaz. Çok iyi bir kalbi vardır. Hep beraber yemeğimizi yeriz.

Antikacı — Sen nasıl istersen kızım!.

Ayten — Oooh! Çok iyi. Biliyor musunuz, bu akşam güzel bir lahana çorbamız da var. Bu çorboyı ne çok severim bilseniz... Her gün iki tabak içmeden duramam..

Antikacı — Lahana çorbasına biraz da sadeyağ katılırsa tadına doyum olmaz. Ah! yirmi yıl var ki bu yemeğin hasretini çekiyorum.

Ayten — Niçin ya?.

Antikacı — Ben İstanbulda oturuyorum. Orada lahana çorbasını yapmasını bilmiyorlar.

Ayten — Doğru mu?.

Antikacı — Doğru ya.. Anladın ya, bu çorbayı bugün içmekle çok sevineceğim.

Ayten — (*Ayağa kalkarak*) İşte, annem de geliyor. Şimdi kendisine sizi çağırdığımı söyliyeceğim.

BEŞİNCİ DURUŞ

Ayten — Antikacı — Bayan Melâhat

Antikacı — (*Ayağa kalkar*) Bayan, sizin sevimli kızınız bana iyi bir misafir severlik gösterdi.

Bayan Melâhat — Kızımın bu hareketine çok sevindim, doğrusu..

Ayten — Bayı, bizimle beraber yemeğe alıkoydum.. çok acıkmış!..

Bayan Melâhat — Ancak, yalnız bir lahana çorbamız var.. Size karşı utanacağız..

Antikacı — Ziyanı yok.. Misafir umduğunu değil, bulduğunu yer.. Nerde kaldı ki lahana çorbası benim için en güzel bir akşam yemeği olacaktır da!.

Bayan Melâhat — Neyse.. Başka yemekler de yapabilirim...

Antikacı — Yok.. yok.. kuzum zahmete girmeyiniz. Çorba, yeter.. biraz da sade yağınız var mı?..

Ayten — Hem de büyücek bir parça...

Bayan Melâhat — O halde masayı hazırla...

(Ayten kitap ve defterlerini masanın üstünden kaldırır. Yerine tabak, bardak ve kaşıkları koyar. Bayan Melâhat çiçekli bir yemek çorba kâsesini alarak masaya getirir. Antikacı çorba kâsesini görünce yerinden fırlar, Bayan Melâhata yaklaşır.)

Antikacı — Bu çorba kâsesini elime almak bir saniye için izin verir misiniz?.

Bayan Melâhat (*Şaşarak*) — Ne.. evet.. elbette...

(Bay antikacı kâseyi eline alır, evirir, çevirir, bakar. Dudaklarının arasından bir gülümseme süzülür. Ayten ile annesi antikacıya şaşkınlıkla bakarlar.)

Antikacı — (*Bayan Melâhate*) Yüksek değerde bir malınız var Bayan...

Bayan Melâhat — Yüksek değerde bir mal mı?.

Antikacı — Evet, bir yüksek endüstri eseri. Bunu kimden aldığınızı sorabilir miyim?.

Ayten — Bunu büyük annemiz miras bıraktı, değil mi anneciğim?..

Bayan Melâhat — Evet, bir aile hatırası...

Antikacı — Çok iyi Bayan Melâhat, ben antikacıyım. Elli yıldır bu san'atın adamı oldum. Ancak, bu zaman içinde böyle bir antika ile karşılaşmadım. Satmak ister misiniz?.

Bayan Melâhat — Nasıl olur?...

Antikacı — Biliyorum, andaç, hatıra diyeceksiniz. Size (500) lira versem olur mu bunun için?.

Bayan Melâhat — 500 lira mı?. Zavallı bir kadınla alay mı ediyorsunuz?.

Antikacı — Yok.. yok.. çok ciddiğ konuşuyorum. (*Cebinden bir cüzdan çıkararak içinden 500 liralık bir kâğıdı Aytenin eline sıkıştırır.*) Al küçük Bayan, bunu çeyizinde kullanırsın..

Ayten — Oooh, çok teşekkür ederim.

Bayan Melâhat — Ne yapalım.. istediniz, alınız öyleise.. size nasıl teşkkür edeyim ben de, bilmem ki?...

Antikacı — Hayır, teşekkür etmene lüzum yok. Çünkü ben de bundan kâr çıkaracağım.. Artık konuşmayalım, şimdi masaya yaklaşalım.

Ayten — Yalnız çorbayı ne içine koyacağız?.

Antikacı — Tencerenin içine çocuğum.

(*Antikacı Aytenin şarkısına yeni bir şarkı uydurarak tencereyi masaya konmasını söyler.*)

Tencerede yapılır güzel lahana çorbası,.
Tencerede çorbaya hoştur kaşık çalması..
(Sevinçli yemek arasında perde iner.)

A. NACİ

ŞARLO HİNDİSTANDA : 6

29 — Altını beraberinde getirdin mi?

— Hayır getirmedim ama, pazarlıkta uyuşup ta delikanlıyı bana verecek olursan gemiye gidip altını getiririm..

— Kes sesini bakayım.. Beni gene mi atlatacaksın.. O getirdiğin delikanlı zaten kaçtı. Nasıl olsa onun yerine başka birisini senden isterim. Hem senin nen var ki? Oldukça şişmansın, etlerin de o kadar sert değil!.. Seni pişirip benim soframa, yanındaki gemiciyi de adamlarımın önüne korlar.. İş olup biter!..

30 — Haydi çocuklar sözlerimi işittiniz!. Diye bağırınca yerlilerden birisi kaptan Raskasın, ikincisi de gemicinin üstüne çullandılar. Gorilla kılıklı adam, Şarlonun kulağına fısıldadı: «Tam vakittir. Haydi paçaları sıva!..» İkisi birden aşağıya atladılar. Gorilla adam, yerlilerden birinin sırtına bindi. Şarlo da toprağa varmadan önce öteki yerlinin kafasına, elindeki topuzu gümmedek indirdi. Herkes aptallaşmıştı. Beş dakika içinde adanın yerlileri sımsıkı bağlandı.

31 — Kaptan Raskas sevincinden ne yapacağını bilmiyordu. Şarlonun boynuna atıldı. Gözlerinden yaşlar akıtarak:

— Sizi çıtır çıtır yemesi için bu adama satmış olduğumdan dolayı suçumu bağışlıyacak mısınız? Diye sordu. Şarlo da:

— Bağışlarız ama, satışa mukabil aldığın altınları paylaşırsak dedi. Kaptan Raskas altınları paylaşmağa söz verdi.

(Daha var)

Kayıkçı Ali Baba

— 1 —

Büyük ninem anlattı şu öyküyü dün gece:
Dört yanına toplanıp, dinledik bütün gece,
Kayıkçı Ali baba isminde biri varmış,
Bu kayıkçının adı koca ülkeyi sarmış:
Ali babanın varmış gülünçlü öyküleri,
Dinleyeni katıltıp güldürürmüş her biri!.
Hele beni dinleyin, sözü uzatacağım,
Bunlardan birisini size anlatacağım:

BİRİNCİ ÖYKÜ

Kayıkçı Ali baba sevinçli bir adammış,
Ense, kulak yerinde; güçlü gövdesi tammış!.
Zorlu bir köylü kadın nasıl döverse yayık,
Bizim Ali baba da öyle çekermiş kayık:
Sütü çalkalar gibi, denizler karışırmış,
«Güvenen gelsin!..» dermiş, herkesle yarışırmış!..
Korku nedir bilmezmiş, sudan yılmazmış gözü,
İster süt liman olsun durgun denizin yüzü,
İsterse lodos çıksın, olsun birden fırtına,
Dalga alsın çöp gibi gemileri sırtına,
Ali baba gezermiş denizde... Korkusu yok,
Gözünü yıldıracak yer yüzünde bir su yok!..
Sandalı taşa çarpsın varsın açılsın delik,
Ali baba buna da vermez gene metelik,
Sulara kulaç vurup, balık gibi yüzermiş,
Vapurla yarış eden yunuslara benzermiş!...
Bu kayıkçıya dermiş kimisi: «Ali baba!..»
Yaptığı işe dermiş kimi de: «Deli baba!..»
Her kim ne derse desin, gene yılmazmış gözü,
Denizde geçirirmiş o geceyi, gündüzü!..

— 2 —

Üsküdar sahilinde bir sabah dinlenirken,
Kürekleri bırakmış.. Müşteri çıkmaz erken!..
Denizin kıyısına yaşlı bir adam gelmiş,
Bakmış: Üstü eskimiş, ak sakallı bir derviş!..
O vakit memlekette varmış böyle dervişler,
Din perdesi altında, hepsi de bin suç işler
Sonra da namaz için camiye koşarlarmış,
İşte o vakit böyle çok açık gözler varmış!
Buderviş:
— *«Çek!..»*
Diyerek, hemen binmiş sandala,
Kayık ta ilerlemiş sulara dala dala:
Evet!.. Durgun denizde yolculuk ediyorlar,
Ali baba bilmiyor: Nereye gidiyorlar?...
Kayıkçı şöyle sormuş:
— *«Varacağız nereye?..»*
Derviş hemen seslenmiş:
— *«Sarayburnuna!..» diye!..*
Ali baba düşünmüş: «Orada var Topkapı,
«Padişah oturuyor, sonra yutarlar hapı:
«Milleti vurmak için arıyor hep vesile,
«Tutup boğduruverir onu bir ferman ile!..»
Zavallı Ali baba dönmek istemiş geri,
Dervişe iyi bakmış, tanımış bu gözleri:
Kendi kendine demiş: «Padişahın gözüdür,
«Bu yüz o mendeburun, o alçağın yüzüdür!..»
Gerçekten sandaldaki bilir misiniz kimmiş:
Duvara körü kaplıyan Padişah İbrahimmiş!..
Evet!.. Sakallarına bir sürü inci dizen,
Balığa altın atıp, Kâğıthanede gezen,
Deli, azgın, bilgisiz hünkârın kendisimiş,
Bu kaş onun kaşıymış, bu ses onun sesiymiş!..

— 4 —

Baba küreği çekmiş, kayık suları aşmış,
Az sonra sarayburnu kıyısına ulaşmış!..
Derviş dışarı çıkmış, ona bir altın atmış,
Ali baba da tutup bunu geri fırlatmış,
Derviş uzaklaşırken bakmadan arkasına,
Bizimki hemen çıkıp yapışmış yakasına!..
Demiş ki:
— *«Sen gerçekten yoksul adamsan eğeer,*
«Bu lirayı geri al, bana iki kuruş ver!..
«Yok; eğer gece, gündüz şu sarayda oturan,
«Anberli çubuk için, serirde bağdaş kuran,
«Herkes aç görünürken, balığa altın atan
«Şimdiki padişahsan, bu verdiğinden utan!»
O hükümdarın yılmış bu kayıkçıdan gözü,
Titreyerek dinlemiş söylediği bu sözü,
Nasılsa utanarak, ona çok para vermiş,
Bizim Ali baba da artık rahata ermiş!..

NECDET RÜŞTÜ

CANGAZA ile PALAVUZ

— Cangaza..

— Ne var Palavuz..

— Bugün de benim son av hikâyemi dinler misin.

— Söyle bakalım, yalnız çok atma..

— Yok canım.. Dünyada bir şeyden korkmam ama şu avcılıkta silâhsız bir zamanımda yırtıcı hayvanların üzerime atılmalarına canım yanar.. Bu, benim kötü talihimdir. Böyle bir gün üstümde bir çakı bile bulunmuyordu ki kudurmuş bir kurtun bana doğru geldiğini gördüm. Boş durmaktansa hemen kolumu kurtun açık ağzının içine saldırdım. Öyle hızla sokmuşum ki kolum omuzuma kadar kayboldu. Şimdi iş daha kötüydü. Kolumu çıkarsam kudurmuş hayvan büsbütün üstüme atılacaktı. Aklıma iyi bir fikir geldi. Ağzına soktuğum elimle hemen kuyruğunu içten yakaladım. Tıpkı bir eldiveni, bir çorabı çevirir gibi hayvanın içini dışına çevirerek silktim, attım..

— Atma Cangaza!..

— !...

MASAL:

GAFFAR BABA

Bir zamanlar İranın büyük bir şehrinde Kasım ve Gaffar adında iki ihtiyar terzi varmış. Bunların huyları birbirine hiç benzemezmiş. Gaffar eli açık, cömert, iyi yürekli bir adammış. Her geleni hep güler yüzle karşılarmış. Diktiği urubaların parasını hiç bir zaman değerinden daha çok istemezmiş. Hele gelenlerin arasında yoksul kişiler bulursa onlara sayısız iyilikler yaparmış. Bir çok kereler böylelerinden el emeği almazmış. Bazı kereler de pek yoksul olanlara bedava giyim bile verirmiş.

Oysaki Kasım hiç böyle değilmiş. O; son kertede sıkı elli, cimri bir adammış, az çalışıp çok kazanmak istermiş. Hiç kimseye iyilik etmezmiş. Yoksul olanları yanına uğratmazmış. Paraları çıkışmıyanların arkasından «alamıyacak isen ne geliyorsun?.. Hem üstelik bir de pis kunduralarınla dükkânımı eskitiyorsun!» diye bağırırmış.

Kasım yoksul alıcıları böyle kovmakla beraber zenginlerine de bir türlü kavuşamazmış. Çünkü o, cimri huyile herkesi kızdırmış. Varlıklı kişilerden istediği kadar para aldığı halde «az kumaş gitsin de daha çok kazanayım» diyerek daracık urubalar dikermiş. Ucuz olması için çürük iplik kullanırmış. Bu yüzden Hiç bir alıcı onun yaptığını beğenmezmiş ve Kasımın dükkânına bir kere giden bir daha oraya ayak atmazmış.

Bununla beraber Kasım; Gaffarın dükkânının bir arı kovanı gibi işlediğini gördükçe kızgınlığından ve kıskançlığından yerinde duramazmış. Hemen her gün sabahtan akşama kadar kendi kendine «ah, şu herif bir geberse de kurtulsam. O zaman koca şehirde yalnız ben kalırım. Malımı istediğim gibi satarım. Beş kuruşluk şeyden beş lira alırım.» diye düşünürmüş.

Günler geçtiği halde bir türlü Gaffar ölüp te meydanı Kasıma boş bırakmamış. Bunun üzerine Kasım, Gaffardan kurtulmak için bir çare aramış. En sonunda aklınca iyi bir yol bulmuş, ve gülümsiyerek kendi kendine şöyle mırıldanmış:

— Gaffar denen şu maskara herif herkese iyilik edeceğim diye ona buna ucuz mal vermekten, bedava uruba dikmekten ötürü herhalde para biriktirememiştir. Elindeki kumaşları çalsam yenisini alamaz, dükkânını kapatır, terzilikten vaz geçer. O zaman herkes bana gelir. Ben de her karış kumaştan bir lira, her parmak boyu kadar dikişten yarım lira alırım.

Böyle düşünen Kasım hemen o akşam Gaffarın dükkânını soymağa karar vermiş. Bunun için sabırsızlıkla karanlık basmasını beklemiş. Kece yarısı olur olmaz kimseye sezdirmeden evinden çıkmış. Gaffarın dükkânına gelmiş. Kapının yanındaki bir ağaca tırmanıp dükkânın damına atlamış, ve dam penceresine dayalı uzun bir merdivenden içeriye inmiş.

Gaffarın alıcılarının çoğu yoksul kişiler olduğundan, ve onlara pek ucuza dikiş diktiğinden ötürü kendisi gerçekten bir türlü para biriktiremiyor, dükkânındaki malı çoğaltamıyormuş. Bu yüzden; Kasım içeri girince yalnız üç top kumaş bulmuş. Onları hemen sırtlayıp geldiği yoldan geri dönmüş. Fakat çaldıklarını «belki görürler de Gaffarın malı olduğunu anlarlar» diyerek saklamak yahut kendi dükkânında satmak istememiş. Ağaçtan iner inmez sırtındaki üç top kumaşı bir kör kuyuya atmış.

Ertesi sabah Gaffar dükkânına gelince besbelli ki kumaşları bulamamış. Dam penceresinin aralık olduğunu görünce çalındıklarını anlamış. Sağ elile sakalını, sol elile boş kesesini tutarak kendi kendine: «Şimdi ne yapayım?. Param da yok..» demiş.

Tam o sırada dükkâna bir genç kız gelmiş. Duruşundan, söz söyleyişinden son kertede sıkıldığı anlaşılıyormuş. Bu yüzden gül gibi pembe yanakları nar gibi kızarmış. Sedef alnında ter damlalarından iri inciler toplanmış. Kömür kadar kara ve parlak gözlerini yere indirerek:

— Gaffar baba!.. diye kekelemiş. Ben üç saatlik yoldan geliyorum... Güneş doğmadan önce evden çıktım... Yarın beni köyümüzün en güzel delikanlısına nişanlıyorlar, o da köyün nice zengin kızlarını bırakıp beni alıyor... Fakat ben yoksulum. Sırtımdaki bu yamalı ve soluk urubadan başka giyimim yok... Nişanlım «sen yamalı ve soluk urubalar içinde daha güzel oluyorsun» diyor ama ben istemiyorum... Ne olur, Gaffar babacığım, sen bizim iyi yürekli biricik babamızsın, biriktirebildiğim şu bir kaç kuruşu al da beni nişanlıma daha çok sevdirecek güzel bir uruba dikiver, demiş.

O dakikada son derece canı sıkılan Gaffar baba hemen bu kızı kovacağına «zavallı yoksulun dileğini yerine getiremiyeceğim» diye düşünmüş. Sulanan gözlerini belli etmeden kurularken iki gün önce köşedeki minderin altına buruşuklarının düzelmesi için dört, beş metrelik beyaz yün kumaş koyduğu aklına gelmiş. Hırsızın görüp çalamadığı kumaşı hemen minderin altından çıkarmış. Üç, dört saat içinde kızcağıza çok güzel bir uruba dikip giydirmiş. Buna karşılık ta hiç bir şey almamış.

Besbelli ki kızcağız çok sevinmiş. Gaffar babanın elini, eteğini bir çılgın gibi öperek dükkândan ayrılmış. Bu kadar güzel bir nişan urubası giyebildiği için kendini dünyanın en bahtiyar kızı sanmış. Şehirden çıkıp uzun, tenha yollara geldiği zaman sevincini içinde saklıyamamış. Küçük bir çocuk gibi zıplıyarak, sıçrıyarak şarkı söylemeğe başlamış. O anda sanki bütün dünya susmuş; dağlar, taşlar hep kulak kesilmişler ve genç kızın dalgalanan, uyumlu [*] sesini dinlemişler. O da gerçekten kendisini dinliyorlarmış gibi şarkısını hiç kesmemiş. Köye varıncıya kadar hep şu güzel sözleri tekrarlamış:

Kurtlar, kuşlar, yeşil otlar bakın bana,
Ne değerli şeyler verdi Gaffar baba!.
Onun cömertliği tükenmez bir kaynak,
Yoksul olanlara en sağlam dayanak.
Allı, morlu miniminicik böcekler,
Pembe, beyaz, sarı, kırmızı çiçekler,
Dağları süsliyen uzun boylu çamlar,
Serin gölgeler atan ulu çınarlar,
Yoksulları düşünen bu adam için
Siz de benim gibi iyilikler dileyin!..

O günlerde yer yüzünde bir karış boyunda iki tane, göze görünmeyen miniminicik cüce varmış. Bunlar acunun bütün ülkelerini dolaşmağa çıkmışlar. Bir aralık ta İrana gelmişler. Göze görünmedikleri için hep çıplak gezerlermiş. Fakat gece olunca üşürlermiş. Bunun için her gün güneş battıktan sonra bir terzi dükkânına girerlermiş. İki, üç dakika

(*Öteki yüze geçiniz*)

[*] *Ahenkli*

içinde birer uruba dikip sabaha kadar giyerlermiş. Güneş doğduktan sonra da hemen çıkarıp atarlarmış.

Kızcağız şarkı söyliye söyliye köyüne giderken bu iki cüce de şehire doğru geliyorlarmış. Hemen yol kenarında durup kızcağızın sevincine bakmışlar, şarkısını dinlemişler. Sonra bir tanesi ötekine:

— Dikkat ettin mi? demiş, şehirde Gaffar baba adında cömert bir terzi varmış.

Öteki çabuk, çabuk cevap vererek:

— Evet!.. Evet!.. Bu akşam hiç bir yere uğramadan Gaffar babanın dükkânına gidelim. Onun kumaşlarından birer uruba dikelim. Yıllardanberi bir tanecik olsun, cömert bir terziye rasgelmedik. Nedense hepsi cimri oluyor. Top top kumaşların içinden habersizce kestiğimiz bir buçuk, iki karış boyundaki parçacıklar bile sanki iyelerinin [*] gözleri kalmış gibi sabaha kadar bizi sıkıyorlar; içimize darlık, gönlümüze karanlık veriyorlar, demiş.

Hani; insanlar arasında güzel bir söz vardır: «Cimrinin malından hayır gelmez, gözü kalır» derler. Anlaşılan bu iki cüce de epey zamandanberi cömert bir terziye rasgelmemiş olacaklar ki top top kumaş içinden aldıkları bir buçuk, iki karışlık bir parçadan bir türlü hayır görememişler.

Uzun lâfın kısası iki cüce o akşam dolaşa dolaşa Gaffar babanın dükkânını bulmuşlar. Küçük bir aralıktan içeriye girmişler. O sırada bir tanesi:

Gaffar baba gerçekten cömert bir adam olmalı, dükkânının havası bile bana ferahlık veriyor, haydi istediğimiz gibi güzel bir kumaş seçelim, demiş.

Fakat; zavallılar ne kadar aradılarsa kızcağızdan artan beyaz yün kumaştan başka şey bulamamışlar. O zaman iki cüce: «Bu adam ne kadar iyi yürekli ve cömert bir insan olmalı ki malı, parası kalmadığı halde bugün gördüğümüz kıza güzel bir uruba vermiş» diye düşünmüşler, ve Gaffar babaya bir iyilik yapmak istemişler.

İki küçük arkadaş her şeyden önce beyaz yün kumaştan birer karış boyunda ve eninde iki parça kesmişler. Bunlardan kendilerine birer uruba dikip giydikten sonra kalan büyük parça ile güzel bir kadın fistanı biçip dikmişler. iğnelerini miniminicik parmaklarile öyle ustalıkla kullanmışlar ki dikiş yerleri hiç belli olmamış. Sonra dükkânın bir köşesinde buldukları renkli kırpıntıların ipliklerini sağmışlar. Bunlar ile de beyaz çiçekleri canlı imiş gibi işlemişler.

Ertesi sabah Gaffar baba düşüne düşüne dükkâna gelmiş. Cücelerin diktiği fistanı görünce şaşırıp kalmış. Üzerindeki işlemeler o kadar hoşuna gitmiş ki hemen bir yere asıp seyrine dalmış.

O sırada dükkânın önünden şahın büyük kızı geçiyormuş. Gözü fistana ilişmiş. Onu sahici çiçeklerden yapılmış sanmış. Saraya gider gitmez babasından aldığı bir torba altını lalasile Gaffar babaya göndermiş ve fistanı satın aldırmış.

Gaffar baba altınları görünce çok sevinmiş. Kendi kendine: «Dün hırsızlar dükkânımı soydularsa bugün de Tanrı bunları gönderdi» demiş. Hemen bir şalcıya girip en güzel, en değerli kumaşlardan bir kaç top almış.

Şahın kızı fistanı yakından görünce onun sahici çiçeklerden yapılmamış olduğunu anlamış. Fakat böyle olduğuna daha çok sevinmiş. Çünkü «sahici çiçeklerden yapılan bir fistan hemen solar, bozulur; oysaki bu, uzun zaman dayanır» diye düşünmüş.

Şahın küçük kızı ablasının fistanını görünce o de bir tane istemiş. Babasına yalvara yakara bir torba altın da kendine koparabilmiş. Ertesi sabah erkenden lalalarını Gaffar babaya göndermişler.

Bereket versin o akşam iki cüce gene Gaffar babanın dükkânına gelmişler. İlkönce kendilerine birer kat uruba dikmişler. Sonra en değerli bir kumaştan güzel bir fistan hazırlamışlar. Bunun da üzerini türlü türlü çiçeklerle süslemişler.

Ertesi sabah Gaffar baba dükkânında gene işlemeli bir fistan bulunca hem şaşırmış, hem sevinmiş. Biraz sonra lalanın getirdiği ikinci torbayı da görünce az kalsın sevincinden bir çılgına dönüyormuş.

Bu fistan ötekinden daha değerli kumaştan yapıldığı için daha güzel duruyormuş. Bu yüzden şahın büyük kızı kardeşini kıskanmış. Babasına koşup bir tane de kardeşininki gibi aldırmasını yahut yaptırmasını istemiş.

Cüceler o gece de Gaffar babanın dükkânına gelmişler. Hem kendilerine birer uruba, hem de Gaffar babaya bir fistan dikmişler. Ertesi sabah lâla: «Bu kızlar şahın hazinesini bitirecekler» diye homurdana homurdana dükkâna girmiş. Altın torbasını verip fistanı almış.

Diğer taraftan Kasım; Gaffar babanın yaptıklarını uzaktan uzağa gözetleyormuş. Onun her gün güzellikte eşi bulunmıyan bir fistan çıkarıp şahın kızlarına sattığını gördükçe yerinde duramaz olmuş. Hele üçüncü günü kıskançlığı ve kızgınlığı o kadar ileri gitmiş ki ağzından köpükler saçarak saatlerce dolaşmış. Bütün kurnazlığını toplıyarak bu işe bir çare bulmağı düşünmüş. En sonunda gene gece yarısı gizlice Gaffar babanın dükkânına girip içeride olup biteni gözetlemeği tasarlamış.

Cüceler o gece de Gaffar babanın dükkânına gelmişler. Kendilerine birer kat uruba yaptıktan sonra gene en değerli kumaştan bir fistanlık kesmişler. İki saat içinde her tarafını diktikten sonra işlemeğe başlamışlar.

O sırada Kasım üç, dört gece önce yaptığı gibi kimseye görünmeden ağaca tırmanmış. Çok geçmeden dama çıkmış. Usulcacık pencereden içeriye bakmış. İyice etrafı dinlemiş. Hiç bir ses işitmeyince büsbütün meraka düşmüş ve dükkânın içine inmek istemiş.

Cüceler ay ışığında, kendilerinden geçmiş bir halde işlerile uğraştıklarından Kasımın geldiğini duymamışlar. Kasım da her zaman dama dayalı olduğunu görünce pencerenin kenarına tutunarak aşağıya doğru sarkmış. Sonra ellerini bırakıp pattadak yere düşmüş. O anda birdenbire bütün kuvvetile «ay!..» diye bağırmış ve büyük bir gümbürtü ile boylu boyunca yere yıkılmış..

Bunun üzerine cüceler «Gaffar baba az kalsın bizi yakalıyacaktı, adamcağız herhalde olup bitenleri merak etti de habersizce geldi» diyerek düşenin kim olduğunu ve başına ne geldiğini anlamadan hemen dükkândan sıvışmışlar ve bir daha oraya hiç uğramamışlar.

Ertesi sabah Gaffar baba dükkâna gelince Kasımın ölüsünü bulmuş. Sağ ayağının altından sızan bir kan cücelerin yarım bıraktığı fistanı lekelemiş.

Gaffar baba Kasımın ayağına dikkatle bakınca kocaman bir dikiş iğnesinin dibine kadar batmış olduğunu görmüş. Bundan sonra gözleri açık kalan dam penceresine ilişince işi anlar gibi olmuş ve kendi kendine:

— Galiba geçen gün malımı çalan bu idi. Dün akşam gene geldi. Pencereden atlarken bu dikiş iğnesi birdenbire dibine kadar ayağına battı. Canının acısı yüreğine indi. Hemen buraya yıkılıp yaptığı fenalıkların cezasını gördü, demiş.

Fakat fistanların nasıl dikildiğine ve kimin diktiğine bir türlü aklı ermemiş. O günden sonra gelen her sabah dükkânını büyük bir merak içinde açtığı halde gerçekten yeni bir fistan bulamamış. Bununla beraber şahtan aldığı üç torba altınla işini büyütmüş. İranın her tarafında yüzlerce şal dokuma evleri kurmuş. Buralarda binlerce işçi kullanmış. Bir yandan bol bol para kazanmış, bir yandan da cömertliğini elden bırakmıyarak yoksullara can ve gönülden isteyerek sayısız yardımlarda bulunmuş.

BAYAN NİNE

[*] *Sahiplerinin*

Bu haftaki bilmecemiz resimlidir. Zarflarınızın üzerlerine aşağıdaki kesiği yapıştırarak *(İst. Posta kutusu 617 Afacan 30 uncu bilmece işyarı)* adresine 4 hafta içinde yollayınız.

Bu resimdeki cep saatinin üzerine iki düz çizgi çizerek saatin rakkamlarını üç kısma ayırınız. O suretle ki her bir parçadaki rakkamlar toplanınca tutarları (yekûnları) birbirlerinin aynı olsun. *İYİ BAKIN* Armağanlarımızdan birini kazanmak istiyorsanız aşağıdaki bilmece kesiğini zarflarınızın üzerlerine yapıştırınız.

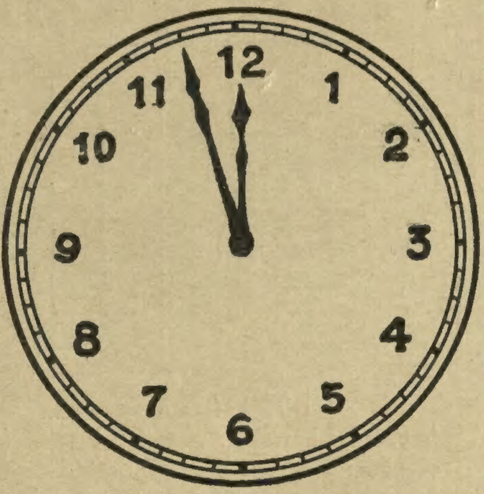

ARMAĞANLARIMIZ

Birinciye : Güzel bir cep saati. *İkinciye* : Bir yazlık şapka. *Üçüncüye* : 6 aylık abone. 75 *inciye kadar* : Çeşit çeşit değerli armağanlar dağıtılacaktır.

25 Numaralı topsöz bilmecemizin yapılışı:

İMTİHANLARINIZ YAKINDA BAŞLIYACAK DERSLERİNİZE ÇALIŞINIZ - idi. Doğru cevap verenler arasından armağan kazananların adlarını aşağıya yazıyoruz. İstanbul armağanları her cumartesi günleri öğleden sonra dağıtılmaktadır. Anadolu armağanları yalnız kitap ve saire olarak kendilerine posta ile sunulmaktadır.

Bir futbol topu kazanan:

İst. Şişli Terakki lisesi S. 3 te Bay Necdet Ataman.

Bir canlı tavşan kazanan:

İzmit Bakkal Tevfik kızı Nimet.

Bir masa saati kazanan:

İst. Fındıklı apartıman N. 5 Türkân Halis Ece.

(Birer ufak resimlerinizi gönderiniz.)

Birer dolma kalem kazananlar:

Bursa İstiklâl cad. No. 30 Aysel Alp, Beyoğlu 10 uncu ilk okul S. 4/1 No. 155 Saim, Eskişehir İnönü mek. S. 3 No. 201 Fehmi, Tarsus Duatepe okulası S. 4/B No. 227 Hasan Tural, Üsküdar Kız san'at mek. S. 7 No. 21 Jale Nüzhet, Vaniköy No. 84 yalıda Sevim Bahri, İst. Kurtuluş Maslak so. No. 1 Onnik Dökmeciyan.

Birer paket çikolata kazananlar:

Zonguldak orta okul S. 1/1 No. 379 Fikret Cemal, Edirne İstiklâl okulu S. 5 No. 126 Lebip, Eminönü Yeni şark berber salonu Remzi, Samatya Sahakyan nanyan ilkmek. S. 5 No. 25 Agop, Turhal şeker fabrikası ziraat çevirgeni oğlu Aktar Etem, İst. Salıpazarı apart. No. 8 Muhlis Sayın, Nazilli Atça ilk okulu S. 3 No. 191 L. Çelik, İst. Zoğrafyon Rum lisesi S. 8 Pandeli, İzmir Olti mek. No. 460 Cemal, İst. Zoğrafyon lisesi S. 7 Tanaş Kaçiş, İst. Gazi Osmanpaşa orta okulu S. 2/D No. 411 Nuri, Bursa Hisar ilkmek. S. 5 No. 44 Süleyman, Şişli 44 üncü ilkmek. S. 1/A No. 30 Nurten, Ankara erkek lisesi S. 1/B No. 538 A. Tükel, Fatih Muhtar Hüsnü so. No. 19 Harika Çalım.

Birer öykü bitiği kazananlar:

İst. Gazi Osmanpaşa orta mek. No. 589 Selçuk Akış, Beyazıt Bakırcılar cad. Mühürdar Eminpaşa so. No. 14 Lâmia Heptürk, Beyazıt İsmetiye cad. No. 10 Munise, İst. Gazi Osmanpaşa orta mek. S. 2/A No. 40 M. Edip, Taksim Ayazpaşa Reis so. No. 4 Mücahit Pınar, Kadıköy 7 nci ilk okul No. 222 Sabih Aygün, Bursa Kayan çarşısı No. 109 Sabri, İzmir kız lisesi S. 2/E Mümesili, Yalvaç P. T. T. müdürü oğlu İ. Celik, Şirince nahiyesi belediye ebesi Bayan Meliha kızı Samime Atınay, İst. Gazi Osmanpaşa orta okul No. 2/A No. 708 Ahmet, İzmit Karabaş mahallesi No. 30 Lâtife, Eskişehir Ülkü mek. S. 4 No. 228 Ferhunde, Kadıköy Bay Ferit so. No. 44 Efdal Emin, İst. 11 inci okul S. 5/B No. 256 İsmail.

Birer mendil kazananlar:

İst. Zoğrafyon lisesi S. 7 No. 89 Niko, Ankara Yenişehir Adakale cad. No. 11 A Sabih, Nişantaşı kız orta mek. S. 6/1 No. 396 Nahide, İst. 19 uncu ilkmek. S. 5 No. 80 Aptullah, Adapazarı Büyük Gazi mek. S. 5 No. 113 Cahit, Beyoğlu Alman lisesi S. 4/A Muvakkar, Kadırga 61 inci ilkmek. S. 3/A No. 145 İsmet Doğran, İst. Kabataş erk' lisesi S. 1/D No. 1177 Ata İnam, Beyoğlu 1 inci mek. S. 4 No. 341 Nusret, İst. Gureba hastanesi 9 uncu yatakta Cemil, İst. Darüşşafaka lisesi No. 120 M. Hasan, Ankara Albayrak ilk okulası S. 2 No. 84 Kemal, İst. Hacıkadın yokuşu No. 9 Lüsü, Balıkesir Aygören mahallesi No. 7 Hayati Muhtar, Kütahya mütekait jandarma yüzbaşı Bay Nuri Cemal Çevik.

Birer bisküit paketi kazananlar:

İst. Çapa 31 inci mek. S. 4/A Nezahat, Beyoğlu 22 nci ilkmek. S. 2 No. 110 Fikri, Mersin Kıbrıs çarşısı yanında manifaturacı Mitraki oğlu Ferit, Bandırma Mithatpaşa mek. S. 5 Jale Özsoy, İzmir Buca Selvi so. No. 11 Bora, İst. 24 üncü ilkmek. S. 5 No. 642 Kemal, Beyoğlu Cihangir Mehmet Kâmil apart. No. 3 Araksi, Beyoğlu Kumbaracı yokuşu Camcı Feyzi so. No. 2/2 Garbis, Ankara Gazi ilkmek. No. 48 Ayten, İst. 20 nci ilkmek. S. 1ffA No. 11 Necmettin, İst. 13 üncü ilkmek. No. 821 Özarslan.

— SON —

ARMAĞAN KAZANANLAR

1 — İstanbul kız lisesinden No. 400 Fetiye Ataman 1 incilik armağanı bir kutu çikolata, 2 — Taksim Altınbakkal No. 16 Münire Bülent 2 incilik armağanı 6 aylık Çocuk Sesi abonesi kazanmışlardır.

AFACAN Bilmece kesiği No. 30

Basıldığı yer: ÜLKÜ BASIM EVİ

Sayısı **5** Kuruştur.

AFACAN

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR

Gülünçlü Çocuk Gazetesi

Yıl: **3.** Perşembe **13** Haziran **1935** Sayı **30.**

Genel yazı işleri direktörü : *M. FARUK GÜRTUNCA*

Yıllığı :	250 *Kuruş*
Altı aylığı :	125 *Kuruş*
Üç aylığı :	75 *Kuruş*
Dış ülkelere yıllığı	500 *Kuruş*

İşlere bakılan yeri
İstanbul — Cağaloğlu yokuşu 40 numarada ÜLKÜ Basımevi
Telefon : 22895

Pire Nurinin Yaramazlıkları No. 30

233 — Zavallı polis tam bir hafta hapiste ağladı durdu. Bir yaramaz terzi çocuğunun, yani Pire Nurinin kurbanı olmuştu.

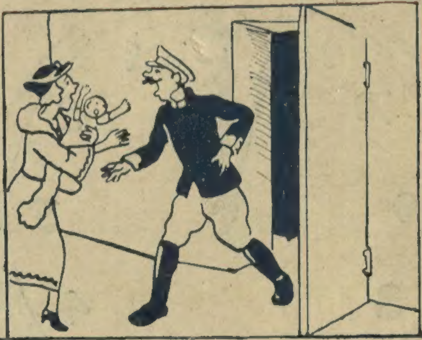

234 — Bir haftanın sonunda hapisten kurtuldu. Sevgili karısı çocuğunu almış, doğru hapishaneye koşmuştu. Üçünü de büyük bir sevinç kaplamıştı.

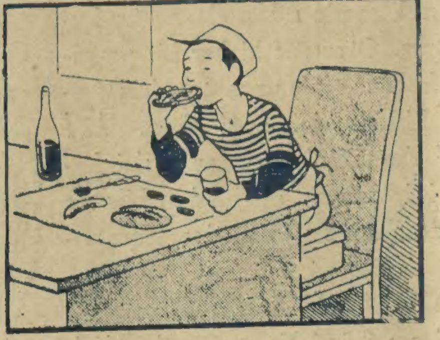

235 — Gelelim Pire Nuriye:
O, polisin hapis yattığı bir hafta içinde Mişonun dükkânında gene çalışmış, durmuştu. Bir öğle vakti masasında yemek yerken..

236 — Sağ tarafında br gürültü duydu. Yemek masasından fırlıyarak sesin geldiği tarafa baktı ve masanın altına eğilerek gizlendi. Bu gürültüye sebep neydi?

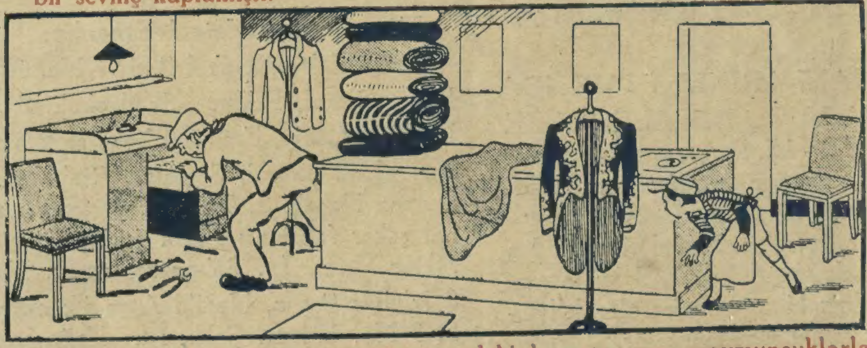

237 — Pire Nuri içeri yabancı bir adamın girdiğini anlamıştı. Yavaş yavaş masanın çevresini dolaşmağa başladı. Kendisini göstermemeye çalışıyordu. Hırsız elindeki kerpeten ve maymuncuklarla masanın gözlerini açmış, para kasasını karıştırıyordu. Pire Nuri soğuk kanlılığını kaybetmiyerek...

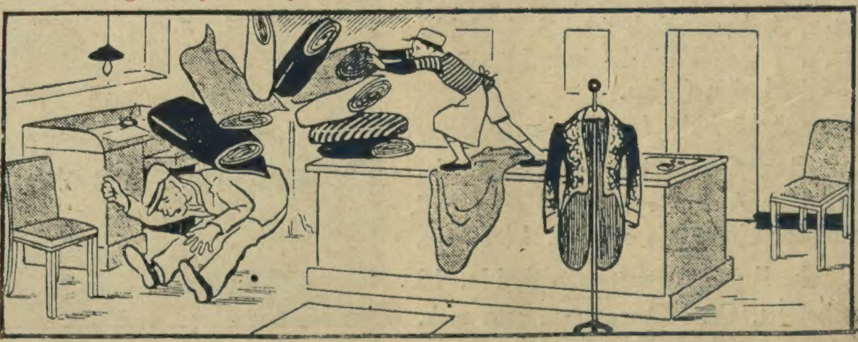

238 — Hemen masanın üstüne fırladı. Cesaretini, yürekliliğini elden bırakmıyarak ne yapacağını düşündü. Aklına çok güzel bir fikir geldi. Hemen kumaş toplarının yanına koştu. Bütün gücile, bütün kuvvetile koca topları hırsızın üstüne yuvarlamaya başladı. Hırsız ne olduğunu şaşırdı.

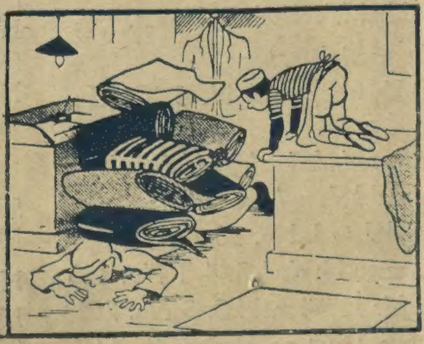

239 — Tam yedi top kumaşın altında hırsızın az kalsın canı çıkacaktı. Hırsız kaçmak istedi. Yalnız, yerinden bile kımıldanamadı.

— Daha var —